

Zondag 14 oktober 2018 Het kostbare in ons leven

Lezing: Marcus 10 : 17 – 27

Aan de hand van de evangelielezing van vanmorgen kunnen we ons de vraag stellen: waar is het kostbare in ons leven?

Jezus zegt daar al iets over in de passage die vooraf gaat aan de vraag van de welgestelde man. We hebben het vorige week gelezen. Als de leerlingen kinderen willen weghouden bij Jezus, zegt Jezus tot hen: “Word als een kind”, dat wil zeggen een klein kind dat nog afhankelijk is van vader en moeder, een kind dat nog niets heeft gepresteerd, zich nog op niets kan beroemen, een kind dat afhankelijk is van de hand die het leidt. Kwetsbaar.

Dan verschijnt die welgestelde mens op het toneel. “Wat moet ik doen om écht, waardevol te leven?” Dat is een bijzondere vraag, want dat doet hij toch al. Vanaf z’n jonge jaren al houdt hij zich aan de geboden. Ze worden opgesomd. Dat is toch waardevol. Er komt een eerlijk, oprecht en betrouwbaar mens uit.

Waarom stelt hij die vraag naar het échte, het eeuwige leven? Die mens is niet zoveel anders dan wij. We zullen maar zeggen: hij heeft een goed leven hij heeft een huis, een baan, een auto, een vrouw en kinderen, misschien wel een boot. Ik denk dat hij het gevoel heeft dat hij iets mist. “Is dit het nu?” Hij ziet z’n leven onder ogen en zoekt naar diepgang.

Zijn kracht is dat hij die vraag durft te stellen naar het échte leven: hij opent zich en maakt zich kwetsbaar. Dát is het waardevolle. Er staat niet voor niets dat Jezus hem dan liefdevol aankijkt.

Die mens durft zich kwetsbaar te maken in al zijn veiligheid van leven. “Ik doe al zoveel, wat moet ik nog meer?”, vraagt hij. Dan zegt Jezus: “Verkoop dan alles wat je hebt, geef het aan de armen”. Dan raakt die mens bedroefd, draait zich om en gaat heen.

Het eeuwige leven waar de man naar op zoek is, is niet voor geld te koop. Jezus legt de vinger op de zere plek. Ook op onze zere plek. Geld is geen enkele manier een verzekering voor geluk. Sterker nog, als ik Jezus goed kan volgen tenminste: door je geluk in geld te zoeken, in bezittingen te zoeken, daar niet los van te kunnen raken raak je verder weg van je geluk.

Kennelijk is dat precies waar het wringt.

Jezus wil meer. Meer dan het gewone.

Een ding ontbreekt u:

Ga naar huis, verkoop alles wat u hebt
en geef het geld aan de armen
dan zult u een schat in de hemel bezitten;
Kom dan terug en volg mij,
Dat kan die man niet,
En kunnen wij het, willen wij zover gaan?

Het is te extreem.

De rijke man gaat terneergeslagen weg.

En wij blijven over met een heel ongemakkelijk gevoel.

Moet je zover gaan?

Dit is toch iets voor kloosterlingen, voor monniken.

Die leggen een gelofte van armoede af. Maar moeten wij dat ook doen?

Stel dat alles weg zou geven, helpt dat? Ik vraag het me af. Bovendien kun je dat maar één keer doen.

Maar goed, het wijst ons wel op de kern.
als je alles hebt, en het valt weg: je werk, je gezondheid,
je vriendschap, alles wat je zoveel zekerheid geeft in je
leven. Stel dat dat wegvalt, wat hou je dan over? Wie b en
je dan?

Dat is een moeilijke vraag, maar daar gaat het over. Dan
haalt Jezus een gezegde aan: “Het is voor een kameel
makkelijker door het oog van de naald te gaan, dan dat
een rijke het koninkrijk van God binnenkomt”. Het oog
van de naald is een klein deurtje in een grote poort. De
poort in de ommuurde stad van destijds had zo’n deurtje
voor mensen die na sluitingstijd nog naar binnen wilden.
Daar kun je doorheen als je je bepakking aflegt, je eigen
rugzak, en de paklast van je kameel. Pas dan kun je door
dat deurtje. De vraag is dus: wie ben je als je je
bepakking aflegt.

Wat gebeurt er met je als je aflegt wat jou gemaakt heeft
tot wat je nu bent, de daden, je prestaties, je bezit, je
invloed. B en je dan nog iemand?

Je kunt zomaar ziek worden, zomaar je baan verliezen, of
je vrienden, of je kind.

Dan hoor ik Jezus zeggen: Als zo’n ramp zich aan je
voordoet, je bent en je blijft t och een waardevol mens.
Niet voor niets staat er dat Jezus hem liefdevol aankeek.
kreeg. Hij kreeg hem lief: d aar zit het begin van nieuw
leven.

Het is eigenlijk zo eenvoudig: wie je bent, hangt niet af
van de zaken die ons belangrijk maken, die wij
onmisbaar vinden.

Nee, je b ent al iemand, iemand die het waard is om lief
te hebben.

Dit is wat de man moest leren:
het vermogen om los te laten.
Om bezit te relativieren. Kwetsbaar zijn als een kind.
Maar hij kon het niet, nog niet.
En Jezus begreep dat ook wel.
Niet voor niets keek Hij hem liefdevol aan.

Zoals hij ons allemaal liefdevol aankijkt, met de ogen
van God.
En Hij ziet de man, de vrouw, ons, die ondervinden dat
het leven niet zo maakbaar is. Je kunt zoveel zekerheden
verliezen. Je kunt ziek worden.
Je baan kwijt raken, geliefden verliezen.

We zijn zo kwetsbaar.
En wat is nu echt van belang... als het er op aan komt?

Jezus' woorden roepen veel vragen bij ons op: Hoe staan
wij erin? Hoe belangrijk is het voor ons.. geld en bezit..
wat doen wij ermee? Die vraag kunt alleen voor uzelf
beantwoorden.

Telkens wordt die vraag vanuit het evangelie aan ons
gesteld. Wat is van echt belang?

En in dat alles worden ook wij liefdevol aangekeken,
door God die ons voedt en verkwikt.

Loosdrecht,
Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger